

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Έτος Η. 663

Ιδιωτική—Διευθυντής ΧΡ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

Δευτέρα 26 Μαΐου 1930

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ Κ. ΚΑΛΕΥΡΑ ΕΝ ΣΟΥΛΙΩ

Κατωτέρω δημοσιεύομεν τὸν ἐκφώνη-
θέντα πανηγυρικὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπο-
γού Γενικοῦ Διοικητοῦ κ. Καλεῦρα,
κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐορτῶν τοῦ Σου-
λίου. Εἶναι εἰς ἀληθείας ὕμνος πρὸς
τὸν ἡρώδη, τὸν ἐπὶ τὰ ὑπερλαμπ-
ρά του Σουλίου κατεργάσαντα ὑπὲρ
ἡ πλεον ζωντανή ἀναγκράστασις.
Διὰ τοῦ πανηγυρικοῦ τοῦ τούτου ὁ κ.
Καλεῦρας διεμήνυσεν πιστῶς τὰ ὅσα
ὁ ἡρώτης καὶ ἡ αὐτοθυσία τῶν
Σουλιωτῶν ἐπράξαν ὑπὲρ τῆς ἐλευ-
θερίας.

«Δὲν ἀποδίδωμεν σήμερον συμβατικά
ἐν ὑπερτάτῳ φόρῳ τιμῆς καὶ εὐγνώ-
μοις εἰς τὴν μνήμην δοξαζόμεν. ὁ ἀρι-
στὸν τῆς φυλῆς, νεκρῶν. Δὲν εἶναι ἡ
σημερινὴ ἱστορικοὶ συνήθως σβυσμοῦ
ἐκδηλώσεις εἰς παρομοίας περιστάσεις.
Δὲν εἶναι προχειρολογικὴ κατὰ τύπους
ἐκφασίς τῶν ἀγαθῶν αἰσθημάτων μας
πρὸς τὰς οὐκ ἀποθανοῦσιν ἡρώ-
ων. Δὲν εἶναι κενὰ θυμιάματα λυρικών
μεταγενεστέρων, ὅσα βγαίνουν εἴμε-
ροσθεῖς ἀπὸ τῆς ψυχῆς μας διὰ νὰ τιμήσω-
μ τὴν πρώτην ἱστορικὴν ἐπαναστατικὴν
τοῦ Γένους ἀνδρείαν. Αἰσθανόμεθα εἰλι-
κρινά. Συγκινούμεθα ἴσως ὅσον δὲν συ-
νηθίσαμε ποτέ. Τὸ λαμπροκοπὺν τοῦ
Σουλίου ἀντιπῶν ἐπὶ τὸ ἀπρό-
σποητό καὶ ἀμόλυτο αὐτὸ βουνὸ ἀνα-
νέον καὶ ἐξορμήσαντα φυλετικὰ κίνη-
τρα καὶ δημιουργεῖ μέσα μας μὴ νέαν ὡ-
ν ὑπερπύρρον ἐθνικὸν ζῶπυρον. Εἴμε-
θα ἐπὶ τὸν θυμὸν Τετραχῶρι καὶ εἰς
τὸ ἀκταίτητον φρούρον, τὸ ἱερὸ καὶ ἄ-
παρτον τὸ φλογόβολον θυσιαστήριον τοῦ
τοῦ ἡρώτος καὶ τῶν πλατῶν πλατῶν τὸ
δαφνοστόλιον δρόμον σιδηροδρομικὸν καὶ
αὐτὸν ἱστορικόν, σὴν Ἀράχωβαν αἰ-
σὲς Βαλκάνων, σὴν Χάνι τῆς Γροβ. εἰς
τοὺς γενναίους Ὑδραίους καὶ τοὺς ἀν-
μύτους Σπυριδαίους. Εἴμεθα ὅτι ἔρα ἄ-
πὸ τῶν χρόνων περὶ καὶ λαμπρῶν, ἄ-
θροισμα καὶ χαρούμενα τῆς ἐλευθερίας ἑλ-
ληνικῆς ζωῆς ἐπὶ τὸ Σίτι, εἰς
τὴν περίφημην Ἀκρόπολιν τῆς
μαχίμου τοῦ Γένους ἀγωγῆς,
τῆς παλαιᾶς τῶν παλαιῶν κα-
λῶν καὶ ἀνατροφῆς. Ἀπὸ τὸ
Σούλι ἐξέστρεψεν ὁ πρῶτος πελεμικὸς
παλῦς. Εἰς τὸ Σούλι ἠνδρώθη ἡ μεγά-
λη τοῦ λυρικοῦ πνοῆς, ἀπὸ τὸ Σούλι ἐ-
βίβηκε ὁ πρῶτος ἐπαναστατικὸς ἐκρηκ-
τικὸς ἀναστασιαγμός. Καὶ αἰσθάνομαι.
Εἴμεθα εἰς τὸν παλαιὸν τραυματικὸν προ-
καυδιστικὸν τὸν ἀνδρείον περὶ τὸν στρα-
τοῦ, ποῦ ἔκανε τὴν ἐπανάστασιν καὶ προ-
σέφερε τὴν νίκην. Ἐδῶ ἐπὶ τὸν ὁ
ἀπόρητος καὶ χιλιεταρτοχρῶνος πύρ-
ρος μετὰ τοὺς αἵματος καὶ τοῦ
μαρτυρίου, ὁ πύργος τῶν αἰώνως ἀν-
ποτάτων καὶ τοῦ λαμπρυνθέντος, ὑπερ-
χαεῖς τὴν διαδρομὴν τῶν χρόνων ἀλη-
μονήτου ἀρματωλισμοῦ. Ἦτο ἀμόλυ-
τος ὁ τόπος ἐδῶ, ὁ τόπος τῶν Τζαβελ-
αίων, τῶν Μποσραίων ἀπὸ τὴν Δο-
γανη, τῶν Ζερβαίων ἀπὸ τὸ Ζερβό,
τῶν Δρακαίων ἀπὸ τὸ Φανάρι. Μὴ μὲ
πῆτε ὑπερβάλλοντα λυρικὸν ἀγυρτήριον. Τί
ὁμορφότερον καὶ λαμπρότερον καὶ τί ἱστο-
ρικότερον καὶ τί ποῦ ἐμπνευσμένο καὶ τί
ἐξυπηρετικότερον γιὰ τὸν λαὸν ἀπὸ
τοῦ νὰ δοξάζω καὶ τὸ Σούλι ἐδῶ ἐπὶ
νο, ὅσοιαν διανοήσῃτε ἀπὸ μίαν ἀφω-
νη σχεδὸν ἐπιλήσιμον καὶ ἐγγύησαν ἑλ-
λάδα τῶν ὡν. Οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ ἐ-
πάνω μόνον ἐμάχοντο. ἐλευθεροὶ εἰς τὸν
ζῶν, εἰς θεοὺς εἰς τὴν ψυχὴν, ὅπως ἦτο
τότε ἡ ἰδικὴ τῶν ψυχῶν. Ἀδιάφορον ἂν
τοὺς ἐφώτιζε καὶ τοὺς ἐνέπνευε μὴ ὑπερ-
τερῆ καλλιεργημένη συνειδητὴν ἰδέαν. Ἀ-
διάφορον ἂν εἶχον ὀργανωμένον ψυχι-
κὸς τὸ ὑψηλότερον αἶσθημα εἰς Πατρι-
δος. Μὰς ἐνδιαφέρει τοῦτο: Ὅτι ἡσθί-
νοντο τὴν ἀνάγκην τῆς ἐλευθερίας ὅσον

καὶ οἱ καλλίτερον ἀνεπτυγμένοι λαοί, ὅ-
τι φλογερὰ ἦτο εἰς τὴν ψυχὴν τῶν, ἡ ἡ-
δικὴ δύναμις ἀκατάλυτη καὶ ἀνι-
σσο, ὅτι ἦσαν γενναῖοι καὶ ἐπίστευον εἰς
τὴν ἀποστολὴν τοῦ Γένους προμάχο, οἱ
ἀδάσαστοι πρωτοπόροι τῆς παλιγγενε-
σι τοῦ ἔθνους. Ἐδῶ ἐπὶ τὸν ἀν-
τήχουν ὀλίγα λόγια, σαρὰτα βγαλμένα ἀ-
πὸ τῆς φωνῆς τῆς ψυχῆς, καὶ ἀντίθετον
πρὸς τὴν σημερινὴν λιγοκόπον Ἑλλάδα
συνεκροεῖτο τὸ Γενικὸν Συνέδριον, εἰς τὸ
ὁποῖον μετῴναι εἰς ἐπιστημονικὸν καὶ ἀν-
δρείον προ-ἰστάμενοι τῶν 47 τοῦ
Σουλίου γενεῶν, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἀπε-
φασίζοντο τὰ κοινὰ πρᾶγματα τῆς ἁ-
πλῆς, τῆς ἀποστολῆς τοῦ καὶ ἰδιο-
που Δημοκρατικῆς τοῦ Σουλίου Ὁμο-
σπονδίας. Τί ἦσαν οἱ Σουλῖται; Ἦσαν
ἐπὶ τὸν ἦσαν βιοτέχνη, ἦσαν γεωργοί,
ἦσαν μεταπράται; Ἦσαν γενναῖοι καὶ
ἦσαν κυρίαρχοι. Τὰ ὑποτελῆ χωρία ἦσαν
ἐταχθέντα νὰ διατρέφουν τὴν μικρὰν,
τὴν στρατιωτικὴν, τὴν ἀγέρωχον, καὶ ἄ-
τρόχον Συμπολιτικὴν τοῦ Σουλίου,
τοῦ ὁποῖου τὸ ἐκφραστικὸν γ ὠρι-
σμα ἦτο ἡ ἀδάσαστος, ἡ μάχι-
μος ἀνατροπῆς. Οἱ Σουλῖται ἐ-
γεννῶντο μὲ τὰ ὅπλα, ἔτρωγον χωρὶς νὰ
ἀποχωρισθῶν αὐτῶν, ἐκοιμῶντο κοντὰ
εἰς τὰ ὅπλα, ἐπῆγαν ἀν εἰς τὴν ἐκκλησί-
αν μὲ τὰ ὅπλα, ἀπέθνησκον μὲ τὰ ὅ-
πλα. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναφυλλίσω τὴν ἱ-
στορίαν, 1770-1792, 792, ἀξιωματικῶς
νεῦνα χρόνια τῆς προσηπαναστατικῆς Σου-
λιτικῆς ἀνδρείας. Ἀκριβῶς, καθ' ἣν
ἐποχὴν ἡ μεγάλη Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις ἐ-
φανίσθη ὡς ἀπροσέφρασμα τῆς ὁμῆς
τῆς τὴν ἀντικείμεν τῆς πρώτης ἐκεί
μικρᾶς, τοῦ Σουλίου τραχὺ, ἀλλ' ἐλλογι-
μένον, ἐοράζοντο ἐορτὴν τὴν 1792 τὰ ἡ-
ροσθένεια τὴν ἀπὸ τῶν χρόνων τῶν Πε-
λασγῶν διατηρηθεῖσαν ἐορτήν τοῦ ἑλ-
ληνικοῦ ὕδατος, καὶ τοῦ ἐλληνικοῦ
φωτός, καὶ τῶν ἑλληνικῶν ἀνέμων, ἐγ-
καθίδρυν ἐπὶ τὴν πρώτην ἰδιότυπον
Δημοκρατικὴν Ὁμοσπονδίαν, εἰς τὸ ἀέ-
τωμα τῆς ὁποίας ὑπῆρχε ἐκδημοκρατικὸν
τὸ ἀπορροπῶν τῆς ἑλευθερίας. Καλ-
λεργημένο τὸ πνεῦμα τῶν ἐλευθερίων ἐν
Γαλλίᾳ, ὡς ἀπὸρροια μεθοδικῆς διδασκα-
λίας καὶ Πολιτισμοῦ αἰώνων. Ἀκαλλιέρ-
γητο εἰς τὸ Σούλι, ἀλλ' ὁμογενικὸν ἀνὴρ ο.
Δὲν εἶχε τὸν Βολταῖρον τῆς; ἡ ἐλευθερία
πνοῆς τοῦ Σουλίου. Δὲν εἶχε τὸν Ρου-
σό τῆς, ἡ ἀκατάλυτη φλόγα τῆς ἰδέας
ἐπὶ τὸν αἰὶς τοῦ ἀπαιτήτου βράχους τοῦ
Σουλίου. Δὲν εἶχε τὸν ἔλκον ἐκ τῆς προ-
σπαθίης τοῦ μεγάλου ἐργαστηρίου τῆς
Ἑλληνικῆς, τοῦ ἐργαστηρίου ἐκεί-
νου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐσφυρηλατήθη ἀπαλὴ
σιωπηρὴ καὶ μετὰ τὸν ἰδεῶδες τῶν
ἐλευθερίων καὶ τῆς ἰσότητος. Δὲν εἶχε τί
ποτε ἀπὸ αὐτῶν ἀλλ' εἶχε τοὺς Βάρδους
τῆς δημοτικῆς Μούσης, εἶχε τὸς ἀπλοῖ
κοὺς τραγουδιστὰς τῆς, εἶχε τὸν Μπο-
σραίων τῆς, τοὺς Τζαβελλαίους τῆς,
τοὺς Δρακαίους τῆς, εἶχε τὸν Σαμουῆλ τῆς.
Εἰς τὸ προσκλητήριον τῆς ἐθνικῆς Συ-
νειδήσεως τοῦ νὰ ἀγωνισθῶν μέχρι θά-
νατον οἱ Σουλῖται ἀπαντοῦσαν: Παρόν-
τες ἐλευθεροί. Εἰς τὸ ἄλλο προσκλητήρι-
ον τῆς ἀφάνου φυλετικῆς κραυγῆς, τὴν
ὁποίαν ἐνέπνευε μισαρά Δουλεῖα βαλόντων ἄ-
παντοῦσαν: Παρόντες ἐλευθεροί. Εἰς τὸ
σάλπισμα τῆς ἐνθουσιώδους φωνῆς τῶν
Φιλελλήνων ἀπαντοῦσαν πάντες: Παρόν-
τες ἐλευθεροί: Ἦσαν οἱ ἐλευθεροὶ καὶ ἀρ-
γότερον οἱ ἐλευθερωταί.

Ἐλ τοιούτων αὐτοί, οἱ ὁποῖοι μὰς ἡ
ἐλευθερία, δὲν ἀναγνωρίζουν εἰς τὴν
παρούσαν γενεάν, εἰς τὴν γενεάν μας,
εἰς τὴν μεταπολεμικὴν γενεάν τοῦ καμῶ-
του, τῶν ἔργων, τῆς ψυχικῆς ἐρ-

σῶνης καὶ τῆς ψυχικῆς ὁραματίας τὸ ἐ-
καίωμα τοῦ νὰ ἐμφανίσῃ ὑπὸ νέαν μορ-
φήν, τὰ ἰδανικά τοῦ ἔθνους, τοῖς οὐραν-
οῦς τὴν ἀνάγκην τῆς ὁλοκληρῆς ἀμῆς.
Ἀλλὰ ποῖο ἔθνος ἐξῆλθε μόνον μετὰ ὁλο-
κληρῆς ἀμῆς καὶ ποῖο ἐπέζησε καὶ ἐμε-
λούρησε μόνον μετὰ αὐτῆς; Τίς, εἰμπορεῖ
ν' ἀρνηθῇ ὅτι ὑπερῶν τῆς ὁλοκληρῆς ἀ-
μῆς καὶ τῆς βιωτικῆς εὐμερείας, ἀνι-
στῶνται δύναμις ἀκατάλυτη; Ἡ ψυχικὴ δύ-
ναμις ἀδυσώπητος καὶ ἀδ' ἀλλοτρίᾳ, μὴ ἐπι-
δεχόμενη συμβιβασμούς, ὁ ἱστορικὸν
πεπρωμένος: Ἡ ἱστορία δὲν εἶναι καὶ
τὸ ὁποῖον δύναται νὰ διαχειρίζεται τις
καὶ νὰ τὸ τροποποιῇ αὐθαίρετος. Ἡ ἱστο-
ρία εἶναι αὐτόνομος καὶ αὐτοδύναμος
ὅπως ἡ ζωὴ. Προσέτι. Αἱ σκιά τῶν
ἀπορρήτων πρωτοπόρων ἐπαναστατικῶν
τοῦ Σουλίου, πλανώμεναι, χαρούμεναι ὡς
ποῦμα, αὐτὴ τὴν σκιάν, ὑπερῶν ἡμῶν
ἀρνοῦνται ἀπολύτως εἰς τὴν Γενεάν
τῶν μεγάλων ἀπαγορευμένων καὶ
τῶν τραγικῶν καταπτώσεων τὴν
πολλὰ παθούσαν τὴν ἀγωνισθεῖσαν,
τὴν νικήσαν ἀλλὰ καμφοθεῖσαν,
ἀρνοῦνται τὴν ἀρμοδιότητα τῆς ἀ-
ναθεωρήσεως τῶν παλαιῶν ἰδανι-
κῶν, ἔτσι καὶ ἂν σήμερον δὲν ὑπὲρ
σταται ἀλυτρωτισμός. Δὲν βγαίνει ἂν
ἐξουσία πρὸς στιγμὴν τὸ ζῶπυρον τοῦ. Ἐ-
ὰν ἡρώτης τὸ αἶσθημα τῆς πίστεως, ἂν
ἐστειλέσαν ὀλίγον αἰ πηγαί τῶν ἐθνου-
σιασμῶν, ἂν πρὸς στιγμὴν ψυχικῶς καὶ
ἠθικῶς κτεπέσαμεν. Εἶναι ὀλίγοι ἀ-
κόμη ῥοῖοι. Θὰ εἶναι αὐτοὶ περὶ τῶν

Αὐτοὶ θὰ μὰς φέρουν ἐγγύτερα πρὸς
τὰς ἀγκυρὰς, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀνέβλυσεν ἡ
νεωτέρα τοῦ ἔθνους ζωὴ. Θὰ μὰς φέ-
ρουν ἐγγύτερα πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ 1803
τοῦ 1921. Τὰ ἰδανικά δὲν ἀποθνήσκουν,
ἐξασθενοῦν. Καὶ αἱ σκιά τῶν ἡρώων
ποῦ ἔχουμεν μπροστὶ μας, ἀρνοῦνται με-
ταβλητικὴν ἐποχὴν σαφούς παρακμῆς, νὰ
ἔξουν γι' ὡμὴν περὶ τῶν ἰδανικῶν τοῦ ἔ-
θνους. Διὰ τὴν ἀδικήσωμεν τὰς ἐπερο-
μένας γενεάς; Οὐδαὶς δύναται ν' ἀμφι-
σβήτησεν ὅτι τὰ ἰδανικά θὰ ἐπιζήσουν ἡ-
μῶν καὶ διὰ τὰ παραλάβουν οἱ ἐπερ-
χόμενοι. Εἰς οὐδεμίαν ἄλλην ἴσως περιο-
δὸν τῆς ἱστορίας ὁ Ἑλληνισμὸς ἔχει ὁ-
σην σήμερον ἀνάγκην στοργικῆς καλλιερ-
γίας τῶν ἰδανικῶν τῶν. Διότι οὐδέποτε
ἡ ψυχὴ τῶν ζωῶν εἶχε περιέλθει εἰς τό-
σην ἐνδύαν. Θὰ ἤθελε νὰ ἦτο συνεκ-
τρωμένη ἐδῶ ἡ Συνοδικὴ συνειδήσις τοῦ
ἔθνους καὶ νὰ διεκέρχοντο βροντερὰ
ἐνα ὄρον, τὸν ὄρον τῶν Ἑλλήνων ὁ-
ντων ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος. Κοινὸν ὁ κοινὸν
καὶ ἐφῆβον καὶ νέων καὶ προσβυτέρων.
Νὰ ὑψώωνται ἡ χεῖρά των οἱ Ἕλληνες καὶ
οἱ καμπτόμενοι ἐπὶ τὰ ἐρείπια
οὐτὰ, ὅπως ὑψώωνται τὰ χεῖρά των οἱ νε-
οσύλλεκτοι καὶ ἡ ὁμοθυμῶν τὸν ὄρον
τῆς καλλιτέρας Ἑλλάδος.

«Πιστεύομεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὰ
ἰδεώδη τῆς ἀκατάλυτης, εἰς τὰ πεπρω-
μένα καὶ τὸ μέλλον τῆς. Καὶ ἀπαρσά-
λευτοι ἐπὶ τὸν εἰς τὸ βάθος τῆς πίστεως.
χαλυβδόντες τὰς ψυχὰς μας θὰ ἀγωνι-
σθῶμεν γιὰ τὴν δόξαν τῆς».

Ἀγαθοποιοὶ σκιά ἀληθινῶν νε-
κρῶν! Σὰς ὑμνοῦμεν, σὰς δοξάζομεν, σὰς
τραγουδοῦμε. Ἠθάμεν ὀλίγον ἀγὰ βέ-
βαια σὺ ἀπαρτὸ φρούριον, σὰς διὰ νὰ δι-
αδηλώσωμεν τὰ αἰσθητικὰ τῆς εὐγνω-
μοσύνης μας. Θὰ ἐπρεσβύν, εὐθὺς μετὰ
τὴν ἀπελευθερίωσιν τῆς Ἠπείρου, νὰ ἐ-
σπεύδαμε σὴν ἱερὰν αὐτὴν γῆν, νὰ
ὑψώωμεν τὰ χεῖρά μας εἰς αὐτὸν αἰ-
ῶνα, ἀνεγείροντες ἐναμεγάλον ἡρώον, ἂν
τάξιον τοῦ ἀναγεννητικοῦ εὐαγγελίου
ἀντὶ τὸν ἀναβιωτικὸν σὰς παλαιῶν
πόνων, ἀντὶ τὴν θυσίαν σὰς, ἀντὶ τὴν
τοῦ ὑπερτάτου ἱστορικοῦ σὰς. Νὰ μὰς
συνχωρήσῃς ἅγιε Σκίε τῶν ἀδάσ-
του Σουλίου. Νὰ μὰς συνχωρήσῃς. Ἐν

τρεπόμεσθε.

Καὶ σὺ πανένδοξη Σημαία, ποῦ ἐκμαρ-
τῖσαι ὑπερήφανα ἐπὶ τὴν ἐκεί εἰς τὸ Φρού-
ριον τῶν Μποσραίων, πῆγαινε νὰ πῆς
εἰς τὴν κουρασμένην Γενεάν μας ὅτι μὴ
τὸν ἐρτασμὸν τῆς ἐκατονταετηρίδος κα-
ποῖες καλεῖ εἰς ἡμέρας πίστεως ἀνατέλ-
λουν διὰ τὴν φυλὴν μας, ὡ ἀπλοῖκοι ἀ-
πανεῖς μ' ἡμεῖς τοῦ ἀπορρήτου Σουλίου.
Ὡς ἐχωριστοὶ ἡρώες ἀληθινοὶ ἀρχη-
γοὶ Μποσραῖοι, Τζαβελλαῖοι, Δρακαῖ-
οι καὶ ἄλλοι. Ὡς οὐργοὶ τοῦ Θεοῦ ἁ-
σημοὶ, ἀπλοῖ καὶ παλᾶδες τοῦ Λαοῦ, φρου-
ροὶ καὶ σὲς μὲς ἱερὰς καὶ ἀκατάλυτης.
Ὡς φτωχικοὶ διδάσκαλοι φρουροὶ σὺ ἀ-
πέραντο στρατόπεδον τοῦ ἔθνους. Ὡς
μεγάλοι διδάσκαλοι τοῦ Γένους τῆς ἐπο-
χῆς ἐκείνης. Πόσον ὁρατὸ εἶναι τὸ χρέος,
τὸ ἀνεξόφλητο, τὸ χρέος τῆς αἰωνίας
πρὸς σὰς εὐγνωμοσύνης μας. Τὸ Σούλι
ὑπῆρξεν ἡ μάννα τοῦ Μεσολογγίου, τὸ
λίανον ποῦ ἐξέθρεψε τὴν Μεσολογγίτικὴν
αὐτοθυσίαν. Ἡ ἀποθέσις τοῦ Μεσολογγ-
ίου μετὰ 26 χρόνια ἦτο συνέχεια τῆς ἐν
ἀποθέσει ἐκδηλωθείσης ψυχικῆς δυνά-
μεως τοῦ Σουλίου!»

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Μετ' ἀπορίας ἀνέγνωμεν εἰς ἐγγρά-
φον ἡμερηΐδα τῆς 13ης τρέχοντος,
πραγματεῖαν τοῦ φίλου μας σοφοῦ
καθηγητοῦ τῶν Μαθηματικῶν κ. Φίλ.
Σαγκοῦνη περὶ τῆς ἰδιαίτης πατριδος
καὶ γενετικῆς τῶν «μεγάλων ἐθνικῶν ἑθ-
νογενεῶν, ἰδιαίτερως δὲ τῆς πόλεως Ἰω-
αννίνων περιουσιῶν Ζωσιμάδων, οὗς ὁ
κ. Καθηγητὴς θεωρεῖ ὡς γεννηθέντας
ἐν Ἰωαννίνοις καὶ καταγομένους ἐξ Ἰωαν-
νίνων οἱ καὶ ἐκ Γραμμένου, ἐνθα σώ-
ζεται, μαρτυρεῖται καὶ δεικνύεται ἀκόμη
ὁ πατρικὸς τῶν οἴκων, ταπεινὸς χωρὶς
οἶκος, καὶ ἡ ἀπάστανα τῶν χωρῶν
τῶν, τ' ὅποιον Οἶκον τῶν κατὰ τὰ γε-
νόμενα τὴν Τρίτην τοῦ Πάσχα ἐγκαίνια
τοῦ, δαπάναις τοῦ μεγάλου Κληροδοτή-
ματος τῶν Ζωσιμάδων, κατὰ τὸ πλεῖστον,
ἐγεννήσαντο ἐν Γραμμένῳ σχολικοῦ με-
γάρου, ἐπεσκέφθησαν πάντες οἱ προσκλη-
θέντες εἰς τὰ ἐγκαίνια ταῦτα ἐπίσημοι:
Μητροπολίτης Ἰωαννίνων Κος Κος Σπυ-
ρίδων, Στρατηγὸς κ. Α. Χασαπιδῆς,
βουλευτὴς κ. κ. Καλούδης καὶ Κατωδῆμος,
ἐπιθεωρητὴς τῆς δημοτικῆς Παιδείας
κ. Σπυριδίου, καθηγητὴς κ. κ. Κον-
τοπάνος καὶ Σουλῆς, Διευθυντὴς τοῦ ἐγ-
χωρίου Τύπου κ. καὶ προσέφερον τὸν
θαυμασμὸν τῶν εἰς τὴν μνήμην τῶν με-
γάλων αὐτῶν τέκνων τοῦ Γραμμένου.

Δὲν μὰς δεικνύει ὁ κ. Σαγκοῦνης καὶ
ἄλλους Ἰωαννίνας, ἔχοντας στίβια καὶ
μπαστίνες εἰς χωρία:

«Ὁ κ. Σαγκοῦνης περιέπεσον εἰς τὴν ἀ-
σύνγνωστον δι' αὐτὸν πλάνην ἐκ τῆς ἐν
τῇ Διθήκῃ τοῦ τελευταίου τῶν Ζωσιμά-
δων Νικολάου Ζωσιμά ἀναγεγραμμένου
ἀρθρου:

«Ἐφίνο νὰ δοθῶσι παρ' ἡ-
μῶν τῶν Ἀδελφῶν Ζωσιμάδων
τοῦ ἀντιφύτου μου Ἰωάννου Κω-
σταντῆ Λαμπαδάρη, υἱοῦ τῆς
ἀδελφῆς μου Ἀγγελικῆς τὸ πα-
τρικὸν μου ὄσπερ εἰς Ἰωάν-
νιναν.»

Ἄλλ' αὐτό, ἀγαπητέ, κ. Σαγκοῦνη
δὲν ἀναιρεῖ τὴν ἐκ Γραμμένου καταγω-
γὴν τῶν Ζωσιμάδων, οὐδὲ τὴν αὐτοῦ
γέννησιν τῶν, διότι εἴχε ν' ἀγο-
ρήσῃ ὁ πατὴρ τῶν ὁσπίτων ἐν Ἰω-
αννίνοις! Καίμῃπως ὀλίγοις χωρίσιν
ταχόμενοι τοῖς τοῖς ἡγεμόνασιν τῶν Ἰω-

Ο Ὀδοντίατρος κ. Μιχαὴλ Π. Κα-
ὶ δέχεται ὁδὸς Κορυθῆ, ἐναντὶ Ἐθνικῆς
ἀγορᾆς, θεραπευτικὰς καὶ ὀδοντοτεχνι-
κὰς μεθόδους.